

[Damsgaard.]

behandling af finanslovsforslaget, og jeg vil gøre disse bemærkninger i tilslutning til de øvrige ærede ordføreres og den højtærede finansministers udtalelser.

Det ærede medlem hr. Kaj Andresen sagde — ligesom den højtærede finansminister gjorde det i sin fremsættelsestale for nogen tid siden — at man ikke kan måle den stigende skatteudskrivning i kroner og øre, og den højtærede finansminister gentog det i dag. Men det er nu alligevel den værdimåler, de fleste skatteydere lægger til grund, når de skal betale deres skat. Nej — blev det sagt — man skulle se på, hvor stor en del af indkomsten skatten udgjorde; og det er naturligvis rigtigt. Men i så henseende er vi da nået langt over, hvad man tidligere her på bjerget mente var tilladeligt. Må jeg — det er gjort før ved finanslovdebatter — have lov til at minde om Bertel Dahlgaaards udtalelser ved finanslovdebatten her i salen i 1953, ved hvilken lejlighed han slog fast, at nu nærmede de samlede skatter sig 25 pct. af nationalindkomsten, og det var i allerhøjeste grad faretruende; det sagde han dengang. Denne procent er jo steget meget, og den nærmer sig snart de 30. Nu lagde jeg godt mærke til, at den højtærede minister sagde, at den nærmest var lidt faldende de sidste år; det er en ny tendens, og den skulle nu være nede på 27 pct. Det skal jeg slet ikke bestride; det er naturligvis rigtigt, når det bliver sagt. Men det var altså meget faretruende i 1953. Det er også faretruende, mener jeg, hvis denne procent af nationalindkomsten kommer for højt op, og det har der været en meget stærk tendens til og fare for.

Også i de reelle skattebeløb er der imidlertid en frygtindgydende vækst, og det kan ikke nytte, at den højtærede finansminister i sin svartale prøver på at berolige os, berolige ordførerne og befolkningen med, at det jo ikke er så galt endda. Jo, det er en frygtindgydende vækst, der foregår. Så sent som i finansåret 1955-56 kunne statens drifts- og anlægsudgifter dækkes af et beløb, der ikke var mere end halvdelen af, hvad finansministeren foreslår for det kommende finansår. I denne sidste 7 års periode er statens udgifter altså steget med 100 pct., således at de nu udgør 8,2 milliard kr. I

samme periode er nationalproduktet, ville jeg tro — jeg har ikke kunnet finde det helt nøjagtige frem — næppe steget med ret meget over 50 pct. i hvert fald. Fra sidste finanslov til det foreliggende finanslovsforslag er der en udgiftsstigning fra 6,7 til 8,2 milliard kr. eller 22,5 pct. Skatteyderne skal nu alligevel være noget hårdhuede, hvis det ikke skal gibbe lidt i dem. Jeg tror, det gør det.

De to foregående finansministre — og også den nuværende højtærede finansminister — har alle, så vidt jeg har forstået, samstemmende talt om den stramme finanspolitik med forbrugsbegrænsende sigte, som de har ført, og som de vil føre; men det har i hvert fald ikke ført til en begrænsning af statens forbrug og af statens udgifter.

Regeringens, i hvert fald socialdemokratiets, politiske mål på det økonomiske og vel også på det kulturelle område er, så vidt jeg forstår, at statens indflydelse skal være så altomfattende som muligt, og at dette bedst opnås gennem en hård finanspolitik over skatterne. Heroverfor vil jeg gerne sige, at ingen samfundsborger må glemme, at hver eneste gang vi lægger et ansvar over på staten, bortgiver vi lidt af vor egen frihed til at forme egen tilværelse.

Det ærede medlem hr. Kirkegaard gav en uforbeholden tilslutning til mine udtalelser om, at der skal føres en økonomisk politik, så det kan betale sig at arbejde mere og spare op. Jeg takker naturligvis for denne tilslutning. Det ærede medlem henstillede derefter til mig at være særlig opmærksom over for besparelser ved gennemgang af finanslovsforslaget i finansudvalget. Det vil jeg også love det ærede medlem at være. Må jeg ikke i denne forbindelse bringe et citat af en artikel fra det radikale venstres pressebureau den 22. november i år. Det hedder heri — jeg beder om formandens tilladelse til et citat —:

„Der er i befolkningen et udbredt ønske om, at der på en eller anden måde kan indføres besparelser, så udgiftsstigningen og dermed inflationen holdes i tømme. Disse synspunkter vil sikkert komme frem i den kommende finanslovdebat, og man må håbe, at der kan skabes mulighed for at få statsbudgettets evindelige stigning til at standse. På et eller andet sted må ud-